

Tuza Tibor

Erdei sétán

*Mátrának vidéke a közvetlen hazám.
E tájon szült s nevelt drága édesanyám.
madárdal köszöntött, legyezett lombos ág.
Halk szellő suttogott s körém gyűlt sok virág.
A harmatos reggel üdeséggel keltett;
lombokon át a Nap sugár-nyíllal edzett.
Meséket suttogott a búcsúzó alkony,
s az éj takargatott, hogy védjen, ha alszom.
Védve és szeretve értem felnőtt korba,
s a sok drága csoda most is kezem fogja.
Erdei sétakor mind itt van köröttem.
Még az áldásuk is itt lebeg fölöttem.
Fény-korona csillog a lombsátor csúcsán.
Ég kékje is látszik a fény-nyilak útján.
Messze a magasban nagy madarak szállnak.
Onnan fentről nézik szépét a világnak.
- Fiú! Jó a dió! - Szól a sárgarigó,
s bozótosból rám fúj egy ijedt vaddisznó.
Előlem egy mókus ugrik fel az ágra,
majd sietve surran fa túloldalára.
Évszázadok alatt hullt záporok árja
mély árkot vésett a dombok oldalába.
Patakocska tükrét sziklák hada tépi.
Ám, halk csobogását, mély hiába védi:
súlytalan szárnyain a part mentén terem,
s fák suttogásával, versenyez szüntelen.*

*Álomszerű, mégis lendít ez a zene.
Érzem: új erővel testem ismét tele.
Felgyült fáradtságom párámmal kel útra,
s törtetek előre feljutni a csúcsra.*

*Friss, üde levegő bársonya simogat.
Ízektől dús szellő csókolja ajkamat.
Ágak, lombok játszanak, incselkednek velem.
Erdő ölelését érzem a testemen.
Alig járt dózer-út, ösvény s vad-nyom vezet.
Csutaj, lábas, liget kószolja ingemet.
Meredek, lankák váltogatják egymást,
s picit fennsíkokról nézem a messze tájt.
Gyökeret, kavicsot, fű-párnát csodálok.
Bárány féle béget. Meglátni megállok.*